

BİNBİR ROMAN

Cilt: 8 - Sayı: 194 - 25 Kuruş

30 - Ocak - Çarşamba - 1952

ÇOCUĞUN İSRARLA SUZANIN RESMİNİ ANNE DİYE GÖSTERMESİ LEONUN SİNİRİ NE GİTMEĞE BAŞLADI.

ESRARIN ÇOCUĞU

SENİ İNATÇI SENİ GEĞEN SEFER HEP BANA BABA Dİ. YORDUN.. ŞİMDİ DE SUZİ VE ANNE DİYOR SUN.. YOKSA BİZE YAMAN. MAK MI İSTİYOR SUN ?

ALLAHIM.. YA OUNU GÖCÜĞÜYSA.. HAYIR HAYIR.. BUNU DÜŞÜNMEK SERSEMİLİK OLUR. SUZAN BANA HABER VERMEDEN ONU YETİM HANEDEN ALDI. PEKİ O ZAMAN GÖCÜĞÜN BÜYÜKANNESİYLE ANNESİ TARAFINDAN ALINDIĞINI SÖYLEMİŞTİ. AY GEDİRACAKMI ŞİMDİ.

ŞİMDİ GELECEĞİM DUR.. HEM ÖYLE MİZ. MİZLANMA ŞİMDİ PAT. LATIRIM HA.. ANLA-DIN MI ?

BABA BABA..

ZİNNİNİ TIRMALAYAN DÜŞÜN. CELERİ BİR TÜRLÜ SİYİRİP ATAMADI. SUZAN YA BİL. HASSA GİTTİYSE.. AH TA. KANINÜL EDEMİYECEĞİM.. GİDİP GAĞIRAYIM.

NİHAyet SENİ BUL-DUM.. HER HALDE İZAH EDERSİN..

LEON MERHA BA..

YOLDA SUZANA RAŞTGELEDİ.

194/

NEYİ İZAH EDEYİM
CANIM? AHBABIMMA.
CAR ÇERETMENİN YA.
NINA GİTTİM. SANA
BIRAKTIĞIM MEKTUBU
OKUMADIN MI?

BUNDAN BAHSETMİYORUM
BEN. PİPİYİ EYTAMHANE-
DEN ALDIĞINI NEDEN BA-
NA HABER VERMEDEN

SUZAN HAYRET İÇİNDE KALDI.

PİPİYİ Mİ? EYTAM-
HANEDEN Mİ ALDIM.
LEON SEN AKLINI
Mİ KAGIRDIN?

NUMARA MI YAPTIYDUN BİRBI-
RİMİZE? SENİN EVİNE
GİRDİM. ONU BANA
GÖSTERMEMEK
İÇİN BALKONA
SAKLAMIS
OLMAYA
RAĞMEN..
GEL..GÖR..

10/2

PİPİ.. SEN BE..
NİM EVİMDE
HA! NEREDEN
GELDİN BAKAYIM

BEN DE BUNU SORUYORDUM
YA.. BEN GELİĞİM ZAMAN
BURADAYDI. HEM DE YENİ
GELMİŞ GÖRÜNÜMÜ YORDU.
DOĞRU SÖYLE
BU ÇOCUK
KİMİN?

SUZAN ASABI ASABI BAKTI.

LEON SEN HAKİKA-
TEN GİLDİRMİŞSİN..
BU ÇOCUĞU SENİNE..
YİNDE GÖRDÜĞÜM
ZAMAN NE BİLİYOR
İDİSEM ŞİMDİDE
O KADAR BİLİYÖ-
RÜN.

YİNE KAYBOLMUŞ
TUR DİYE YALAN
KIVIRAMAZSIN YA..
BALKONA DA
KENDİ ÇIKMADI YA

ÖYLEYSE BU ÇOCUĞUN
BULUNUŞUNU İZAH ET.
İZAH ET DİYORUM SANA..

ÖNCE BENİM EVİMDE SONRA DA SENİN EVİNDE
BU TESADÜF OLABİLİR Mİ KUTUM SÖYLE..
ŞEHİRDE BİZİMKİLERDEN BAŞKA EV
KALMADI MI? BENİ HAY-
VAN YERİNE Mİ KOYU-
YORSUN YOKSA..

LEO.. BU ŞEKİLDE HAKA-
RETE DEVAM EDERSEN
SENİ EVİMDEN KO-
VARIM..

194/2

ARKASI VAR

Kolye

Nakleden: Y. Kaynak

Bıçkınlar arasında adı Balyoz olan Berdud ile yine aynı kimselerin Sardelya diye çağırdıkları Gonflot odalarından içeri girdikleri zaman nefes nefeseydiler. Birisi kapının anahtarını çevirirken öbürü perdeleri indirdi; sonra elektriği yaktılar. Balyoz:

— «Ucuz atlattık.» dedi, «biraz daha oyalanmış olsaydık yakayı ele verecektik» Saldelya:

— «Bana dua et, diye söylendi. Sayemde ellerinden kurtulduk. O kurnazlık aklıma gelmemiş olsaydı şimdi karakol odasında pinekliyor olurduk. Sonra her halde, kış içinde geçirmemiz için bizi hapishaneye davet ederlerdi.»

Balyoz yüzünde peyda olan ifadeyi arkadaşına göstermemek için arkasını döndü. Bu sersem Gonflot kendini ne zannediyordu yani. Vâkıa polislerin elinden, onun aklına gelen çare sayesinde kurtulmuşlardı; ama şu anda cebinde duran ve onlara binlerce lira getirecek olan kolyeyi ele geçirmelerinde en ziyade onun hissesi vardı.

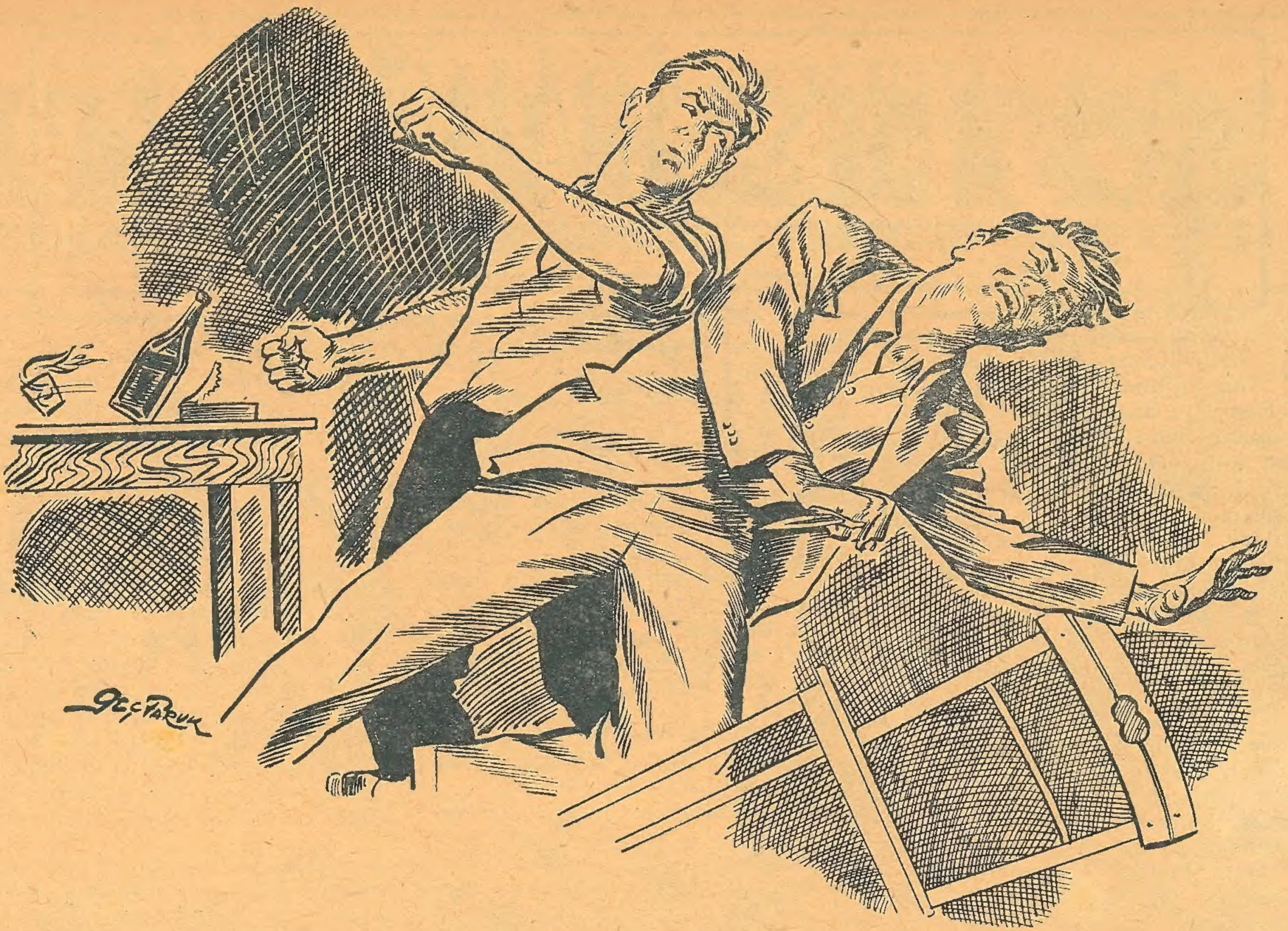
— «Sen öte beri almağa git.» dedi. «ben de ne varsa hazırlarım. Bu akşam iyice içelim. Zaferimiz tes'it edilmeğe değer.»

Mahsus ona, «Sen git.» demişti. Gonflot'un aklına, kolyeyi alıp kaçması filân gibi bir şey gelsin istemiyordu.

Sardelya sokaktan çarçabuk döndü. Kolunun altındaki pakette şarap şişeleri ve birkaç tane konserve kutusu vardı. Biri onları açmakla meşgulken diğeri yumurta pişirdi, sonra masanın başına geçerek, oğün yaptıkları işin şerefine kadeh kaldırdılar.

İkinci şişenin dibi gözüktüğü zaman Balyoz yerinden kalkarak:

— «Mutfakta biraz daha olacak.» de-

Ona Balyoz lâkabını kazandırmış olan yumruk Gonflot'un suratında patladı.

di, «gidip getireyim.»

O odadan çıkarken Sardelya seslendi:

— «Kolyeyi masanın üzerine bırakšana, biraz seyretmek istiyorum. Nasıl olsa elimizde uzun zaman duracak değil, yarın okutacağız.»

Balyoz aniden aksileşerek:

— «Onu öyle söyleyeceğine.» dedi, «Sana emniyetim yok, çıkarken burada bırak desene.»

Hiç ummadığı bu cevap berikini şaşkına çevirmişti.

— «Öyle demek istememiştım.» diye cevap verdi, «ama istersen öyle farzet.. Sana emniyetim yok; kolyeyi masanın üzerine bırak!»

Esasen çok düşünemeyen ve kendi menfaatlerinin bile nerede olduğunu takdir edemeyen insanlardı. Ama şarap onları büsbütün sertleştirmiş ve deruni arzularına kuvvet vermişti. Her biri kolye-

nin sırf kendine ait olmasını ister ve bunun için karşısındakine herhangi bir şey yapmaktan çekinmezdi. Balyoz masaya karşı cephe alarak:

— «Bırak demesi kolay.» dedi, «masanın üzerinde durmasını çok istiyorsan gel kendin al.»

Sardelya alnında bir damarın atmağa başladığını hissetti ve başının dönmesine rağmen ayağa kalktı. Eliyle masayı gösterirken:

— «Koy şu kolyeyi masaya.» dedi, «hiç yüzünden aramız bozulsun istemiyorum.»

Bu kadarı fazlaydı. Kendine Balyoz lâkabını kazandırmış olan yumruğunu havaya kaldırarak Berdud ileri atıldı. Ama aynı anda Gonflot'un elinde parlayan bıçağı görmüştü. Elini kendi bıçağına atarken Sardelya'nın savurduğu darbe sol kolunda büyük bir yara açtı.

O zaman bıçaktan vazgeçti ve iki eliyle hasmının boğazına sarıldı. Çelik pençelerle boğazı sıkılan Gonflot son gücüyle bıçağını Balyoz'un sırtına sapladı.

Beriki sadece bir kere titredi, ama parmaklarının tazyiki azalmadı. Öyle ki, biraz sonra aşağılarındaki katta oturan Lulu odaya girdiği zaman onun ölü elleri, Sardelya'nın kırılmış boynunu hâlâ sıkı sıkıya tutuyordu.

Lulu paniğe kapılmadı; aceleci nazlarla etrafı gözden geçirip alınacak bir şey aradı. Sonra gözleri, Berdud'un yelek cebinden sarkan parlak şeye ilişti... Ne fevkalâde gerdanlıktı bu. Kıymetli, hem çok kıymetli bir şey olsa gerekti. Duruşu öyle gösteriyordu. Kolyeyi alıp kendi odasında bir yere iyice sakladıktan sonra bağıra bağıra polis çağırmağa gitti.

Ertesi gün Antikacı Vitali'nin dükkânında Lulu kolyeyi tezgâhın üzerine bırakarak:

— «Hayatında bunun kadar güzel ve kıymetli bir şey görmüş müydün?» diye sordu.

Vitali kolyeyi elinde evirip çevirdikten sonra:

— «Güzel olmasına güzel, ama hiç de kıymetli değil.» diye cevap verdi. «Satacak mısın?»

Lulu'nun sukutu hayali sonsuzdu. Kolyeyi kıymetli bir şey sanmış ve ne hayaller kurmuştu. Ölgün bir sesle sordu:

— «Ne kadar eder?»

— «On lira veririm!»

Biraz sonra Lulu, antikacıdan aldığı on iki buçuk lira cebinde olduğu halde dükkândan çıkıyordu.

FİLMLERDEKİ GİBİ

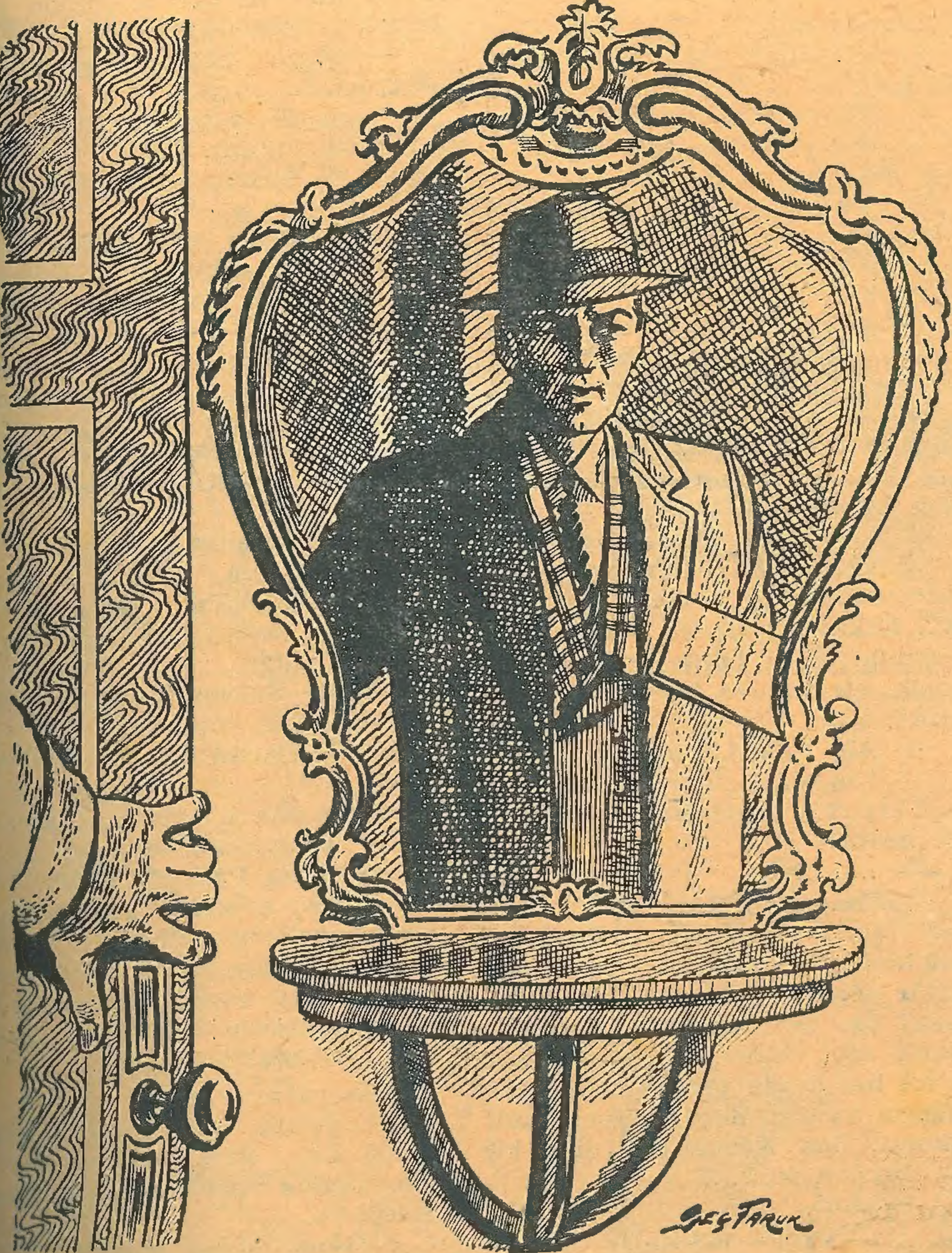
Nakleden: Nihal Yağınobalı

Matt paltosunun cebindeki ufak, süslü paketi birkere daha çıkardı ve sokak lâmbasının ışığında tetkik etti. Paketin bu cici görünüşü bile Ellen'in öfkesini teskine kâfi gelirdi. Hele içindeki lüks ve pahalı parfümü görünce karısının bütün dargınlığını unutacağı muhakkaktı. Matt şefkatle gülümsedi ve paketi paltosunun cebine koyup yoluna devam etti. Sabahleyin Ellen'den dargın ayrılışı ilk değildi. Birbirlerini çok seven ve çok da kavga eden bir karı kocaydılar. Ama kızgınlıkları hiç de uzun sürmezdi. Sabahları kavgalı ayrıldıklarından çok zaman Ellen sonradan Matt'e telefon ederdi ve barışırlardı. Telefon etmese de akşam işten dönmünce kapıyı Matt'e bizzat açar ve hiçbir şey olmamış gibi boynuna sarılırdı.

Ama bu seferki kavgaları biraz daha ciddiydi. Matt düşünmiyerek, bilmiyerek Ellen'i biraz fazla kırmıştı. Sonradan barışmak için eve telefon etmişti ama Ellen'i evde bulamamıştı. Ellen genç fakat olgun bir kadındı. Matt onun kapıyı yine hiçbir şey olmamışçasına açacağından emindi. Kavganın artık bahsi bile edilmeyecekti. Ama Matt pişmanlığını karısına anlatmak, ses çıkarmadan af dilemek için ufak bir hediye almayı daha münasip bulmuştu.

Kapıyı heyecanla çaldı. Tekrar, tekrar çaldı. Ama kapıyı açan olmadı. Matt'in içinde bir endişe belirmişti. Acaba Ellen'e veya çocuklardan birine bir şey mi olmuştu? Genç adam anahtarını çıkarıp içeri

(Arkası 4. sayfada)

ATES SİPAHI

Yazarı: Rebia Sakir

Tarihî Roman: 18

Etrafta kimseler yoktu... Herkes bütün harem halkı, isyanın bitmesini beklemek için pencerelere üşüşmüşler, şuradan buradan âsi askerinin bağırmalarını dinliyorlardı.

Genç bostancı Valde Sultanın kapısına kulak vererek içerisini dinledi... Hiçbir ses yoktu... Mutlaka içeride canlı bir mahluk olmalıydı...

Ve birden bire kapıyı açan bostancı hızla içeriye girdikten sonra kanadı sıkı sıkı kapadı ve durdu...

Valde Sultanın dairesi tül, halı ve ipek içinde boğulmuştu. Duvardan sarkan parça parça ipek tüller, odanın ortasına kadar düşüyor, pencere camları, beyaz ipek perdeler parlayıp sönüyordu...

Mahı Peyker Kösem Sultanın sesi ince bir su şırlıtısı halinde aksetti:

— Kapıyı iyi kapadın mı kalfa?... Dışarıda ne var?... Arslanım galiba çekilip gitti...

Genç bostancı başından sivri külâhı çıkardı... Sarı ve ipek gibi yumuşak saçları bir anda yanlarına dökülüyordu... Gülüyordu...

Dudakları renkli bir tatlılıkla açılmış, Kösem Sultanın pencere tarafına bakıyordu... Valde Sultanın bu suali cevapsız kalmadı... Genç adam hafif bir sesle:

— Evet, dedi... Şevketlü içeri girdi...

Koca Valde birdenbire irkilererek geri dönmüştü... Dairesine giren bu küstah erkeğin kim olduğunu anlamak için, hızla dönmüş ve üzerine yürümeğe hazırlanmıştı...

Fakat Mahı Peyker Sultanın gözleri fal taşı gibi açıldı... İmkân var mıydı? Bu, bu adam, o olsun... O... Süleyman... Yahut genç Ali... Aman yarabbi! Bu ne cesaretti!... Bu ne küstahlıktı!... Bu ne edepsizlik ve hayasızlıktı!... Saraydan olmayan yabancı bir adamın, hele böyle ipsiz sapsız bir adamın tâ Valde Sultanın daire-

sine kadar sokulabilmesine imkân var mıydı?

Valde Sultan korkulu bir sesle:

— Ne? dedi... Sen, sen burada ha!...

Bizim genç levendimiz, dağlar delisi olan bu sahte bostancı, gülererek birkaç adım attı:

— Evet ben buradayım sultanım...

— Edepsiz!...

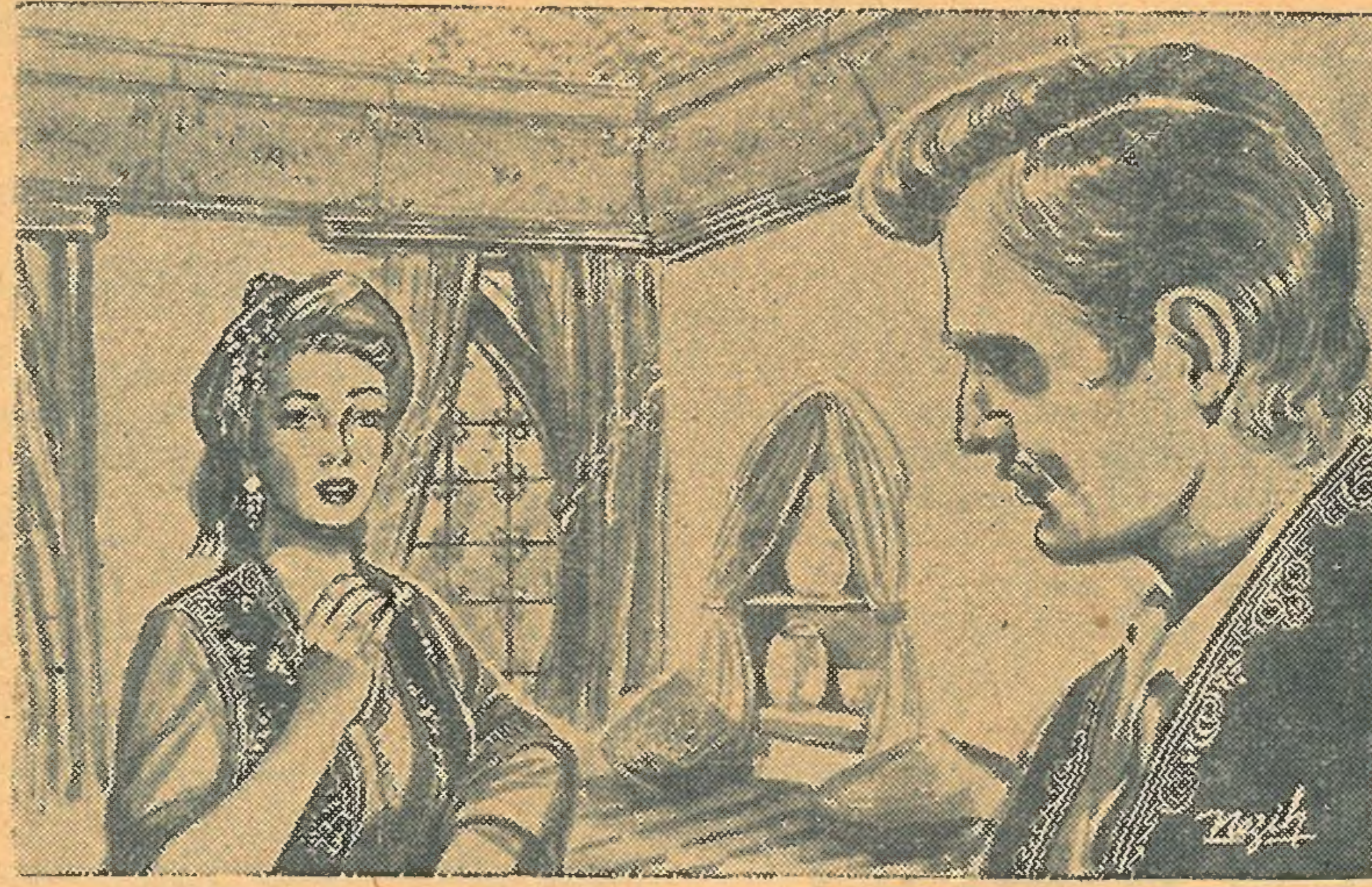
— Sultanım...

— Sen buraya nasıl girebilirsin?...

— Hiç korkmadan sultanım.

— Nasıl benim daireme kadar sokulursun?...

— Gönlümün rızasıyla sulta-

— Evet, canınız sıkılırsa bostancılar hazırdır.

nım...

— Rezil!...

— Sultanım...

Dağlar delisi birkaç adım daha atarak Valde Sultanla burun buruna gelmişti:

— Sizi görmeğe geldim güzel Sultanım...

— Beni görmeğe mi?... Bre sefih, boynu koparılacak zorba!...

Kösem Valde, elini hızla kaldırarak genç adamı tokatlamak istemişti... Fakat dağlar delisi gülererek bu yumuk kadın elini yakaladı... Ve diğer eliyle Valde Sultanın kolundan tutarak sakın ve hafif bir sesle:

— Beni özledin mi? dedi.

Valde Sultan gözlerini genç adamın gözlerine dikmişti... Bu adam, ah bu geniş cmuzlu, ateş gözlü adam?... Bu genç sipahi karşısında hangi kadın kendini tutabilir, hangi Havva kızı, ayak direr, karşı gelirdi?... Bu olmayacak bir şeydi. Bu ateş gözler önünde her dişi mahlûkun baygınlığı muhakkaktı. Bu gözler kadın için özlenen, tahassürü duyulan

bir cehennemdi...

Valde Sultan bir fısıltı halindeki sesiyle:

— Süleyman! diyebildi...

— Beni çok mu özledin?...

— Ha... yır...

— Yalan... Birkaç gün evvel niçin ağladın!...

— Ah!...

— Ya!...

— Sorma bunu!...

— Kimin için ağladın? Sen beni çok seviyorsun amma... Ah geçti sultanım... Her gönül, serhad boylarındaki kalelere benzer. Kim daha evvel muhasara ederse o kazanır...

— Anlamıyorum... Süleyman.

— Anlatayım... Benim gönlüm, bu kale idi... Onu sen sarıdın... Fakat yarısında, daha yarı sarısında beni bıkıp çiğniyerek geçmek istedin ve benden çekilip gittin?...

— Ah, yalan!...

— Doğru... İnan kendine... Şimdi artık... Sana niçin geldim bilir misin?...

— ...

— Bilmezsin değil mi?... Sen güzel bir şeytansın sultanım... Sen binbir renkli bir alevsin... Hiçbir şeye karşı kinin yoktur... Fakat her şeyi ezmek istersin... Hiçbir şey bilmek istemezsin... Fakat her şeyde parmağın, gözün, kulağın vardır. Sorarım sana sultanım... Sen Nevbahar diye bir kız duydu mu?... ..

— Ah!...

— Duydu mu?...

Genç adam Valde Sultanın omuzlarından tutarak sarstı ve kendine çekti:

— Duydu mu

— Duydum...
— İşte o benim gönlümü çaldı sultanım... Bugün ben buraya gönülsüz geldim... Ve bugün ben buraya, sana değil, onun için geldim...

Valde Kösem sultan, bu geniş göğüslü genç erkeğin tatlı sesini dinlerken, vücudunun ılık bir su içinde çalkandığını, tatlı bir rehavetle akıp gittiğini hissediyordu. Sanki ebedi bir rüyaya dalmıştı... Bu rüyada ennetin en büyük zevki, düşünülüp elde edilen zevkleri vardı... Gül yaprakları, nasıl akşam rüzgârları, sabah şebnemlerle ılık bir baygınlığa bürünür, bayılır ve saçılırsa, Valde Mahı Peyker Kösem Sultan da, bu geniş göğüs, bu tatlı erkek kokusu, bu adaleli kollar arasında aynı boralı ve kasırgalı hislerle açılıp yayılıyordu...

Genç adam, göğsüne düşen bu sultan başını hafifçe okşadı:

— Vah, vah, vah!... Beni ne de çok seviyormuşsun, beni ne de çok özlemişsin sultanım! dedi...

Valde Sultan ince bir sesle sordu:

— Buraya nasıl korkmadan geldin!...

— Dışarısını dinlemiyor musun?... Bu gürültü, bu kalabalıkta kim korkar?...

— Niçin geldin bana Süleyman?...

— Dedim ya, görmeğe geldim... Sen benim ilk göz ağrım... Bir sultanın gönlünü vücudunu çalmak, büyük bir hünerdir. Ben son defa bu hünerimle iftihar etmeğe geldim. Son defa...

— Yani artık... Hiç, hiç gelmeyeceksin!...

— Bitti... Serhad boyundaki kale zaptedildi... Sonra, bir şey daha söyleyeyim mi?... Sen artık ihtiyarlıyorsun sultanım!...

— Gözlerinin etrafını çizgilenmeğe, saçların tek tük beyaz tellerle süslenmeğe başlamış... Ömrünün fırtınaları bitiyor... Ve tabiidir ki, bu fırtınalardan biri de benim... Değil mi?... Artık ben-den canımı ve iple boğulmuş cesedimi istiyemezsin...

— Niçin böyle söylüyorsun Süleyman!...

Dağlar delisi, göğsünde dinlenen bu sultan başını, yavaşça ayırdı ve birkaç adım geri çekildi:

— Size son bir sözüm daha var devletli sultanım... Oğlunuz ve hükûmârımız Muradı Rabi, artık Nevbaharla ve benimle uğraşmasın... Biz bir garip diyara doğru gideceğiz... Bizi rahat bıraksın... Bu fânî dünyada bir çift kuşa taş atmaktan ne çıkar. Siz de, saltanatınız ve saadetinizle başbaşa kalınız...

Allaha ısmarladık sultanım!...

Genç adam, tatlı bir tebesümle gülererek Valde Sultanın önünde diz kıldı... Döndü ve kapıya doğru yürüdü...

Valde Sultan birdenbire hafif bir çığlık koparmıştı:

— Süleyman!... Dur Süleyman!...

Genç adam durdu ve döndü:

— Emrediniz sultanım...

— Mahı Peyker Kösem Sultan birkaç adımda genç adamın yanına gelmişti. Yüzünde birdenbire boşanverecek bir yağmur havasının acısı vardı. Elini uzatarak dağlar delisinin kolundan tuttu:

— Gitme! dedi.

Ve yalvarır gibi:

— Gitme, kal burada... Benimle kal... Seni ölünceye kadar vücudumda saklayacağım... diye inledi.

Genç adam, gülererek çekildi:

— Evet, canınız sıkılırsa, bostancılar hazırdır... Bir kementle Sarayburnunun sularında da saklamak mümkündür... (Arkası var)

FİLMLERDEKİ GİBİ

(3. sayfadan devam)

girdi. İçeri girince kalbindeki huzursuzluk arttı. Zira evde acaip ve gayrı tabii bir sessizlik vardı. Otomatik olarak şapkasını ve paltosunu çıkaran Matt şemsiyeliğin aynasına sıkıştırılmış bir kâğıt gördü. Kâğıdı kaparcasına aldı ve okudu. Mektup karışındandı ve şöyle diyordu:

"Matt, seni seviyorum ve daima da seveceğim. Ama son zamanlarda hiç geçinemez olduk. Hele bu son kavga bana ne kadar az kıymet verdiğini meydana çıkardı. Onun için senden ayrılmaya karar verdim. Çocukları anneme bırakıp gidiyorum. Onları ihmal etme: Ellen."

Matt beyninden vurulmuş gibi, elinde mektup, öylece kalakaldı. Nasıl olabilirdi bu? Ellen onu nasıl terk edebilirdi?

Genç adam ne yaptığının kendi de farkında olmadan, kurulmuş makine gibi yatak odasına girdi. Orada, yatağın üzerinde bir mektup daha duruyordu. Matt telaşla koştu ve mektubu aldı. Elleri titriyor ve nefesi kesik kesik çıkıyordu. Birkaç kelime okudu ve hayretle

gözlerini uğuşturdu:

"Sevgilim, filmlerde kadınlar kocalarını böyle terkederler... Güzel ve mağrur kadınlar. Kürklerini omuzlarına attıkları gibi otomobillerine binerler ve lüks bir otele giderler... Sana sahiden kızgıyım, Matt, ama hayat bu, film değil. Hem zaten ne kürküm ne de lüks otomobilim var. Gidecek bir yerim de yok. Annem nasıl olsa beni eve almaz, yine sana gönderir. Maamafih bu gecelik çocuklara bakmağa razı oldu. Ben oraya gidiyorum. 7.30 da Swank lokantasında beni bul. Palace sinemasında güzel bir film var. Belki de kocasını terkeden güzel ve mağrur bir kadına aittir. Ondan sonra da bir yere gider dansederiz. Sevgilerimle, Ellen!"

Matt'in okudukça ağzı sevincinden kulaklarına varmıştı. Mektubu elinden bıraktı ve hemen dışarı koştu. Paltosunu ve şapkasını alelacele giyerek dışarı fırladı. Ellen'in mektubu istediği maksadı hasıl etmişti. Karısını kaybetmenin fecaatini birkaç dakika için bile olsa bütün manasiyle idrâk eden Matt artık onu bir daha üzmemek ve kırmamak için elinden geleni yapacaktı!

NAT PINKERTON

DULLAR

Yazan.

John Maxwell

Nakleden:

M. Rona

John lâf arasında «Florence de yeşile bayılırdı,» dedi.

İki kişi de dullular. Genç yaşta evlenmişlerdi. Judy huysuz ve sadakatsiz kocasıyla ancak beş sene geçinebilmişti. Yirmi beş yaşında boşanmıştı. Yirmi altı yaşında John Schwab ile tanıştı ve yirmi yedi yaşında, birçok arkadaşlarının daha yeni evlendikleri çağda, ikinci defa olarak dünya evine giriyordu.

John Schwab kırk yaşındaydı. Eh, kırk yaş pek okadar genç sayılmaz. Ama Schwab or yedisinde genç kızların bile beğendikleri dinç, yakışıklı bir erkekti. Sert hatlı bir yüzü, orta boyda, sağlam yapılı, genç bir vücudu vardı ve şakaklarına kır düşmüş olması onu çok daha cazip gösteriyordu. Judy'nin onunla evleneceğini duyan birçok genç kızlar,

— «Zaten dulların şansı açık olur!» diye söylenmişlerdi.

Judy ile John'u birleştiren şey bir aşk izdivacı değildi. Birbirlerini görmüşler, beğenmişler ve karşılıklı bir sempati duyarak evlenmeğe karar vermişlerdi. Bir kere evlenen bir insanın sonradan bekâr yaşaması pek güç olur. İzdivaç hayatından

ağzı yanıp,

— «Bir daha mı? Allah göstermesin!» diyenlerin bile az sonra evlilikte tekrar şanslarını denediklerini görürsünüz.

İşte Judy ile John'u birleştiren şey bu yalnızlık, bu arkadaş ihtiyacı olmuştur.

İlk kocasından hiç yüzü gülmiyen genç dul ikinci kocasını, erkeklerin birçok kusurları olduğunu göze alarak ve güler yüz tatlı dil gördüğü takdirde kocasının bütün diğer kusurlarına göz yummağa hazırlanarak almıştı.

Ama çok geçmeden verdiği bu kararı tatbik etmenin pek okadar da kolay olmayacağını anlamağa başladı. John Schwab gayet güler yüzlü, tatlı dilli, geçimli bir adamdı. Yalnız affedilmeyecek bir kusuru vardı. Mütemediyen birinci karısından bahsediyordu. Yirmi beş yaşında evlenen John on senelik mesut bir izdivaç hayatından sonra, karısını bir kazada kaybetmişti. Zihni ilk evliliğine ve karısına ait tatlı hatıralarla doluydu. Bu hatıraları

Judy'ye uzun uzun anlatmıyordu, gerçi. Sonra Judy'yi ilk karisiyle mukayese edip aşağı görecektik kadar düşüncesizlik de etmiyordu. Ama ilk karısı hiç dilinden düşmüyordu. Meselâ Judy yeşil bir esvap yaptırıp John lâf arasında,

— «Florence de yeşile bayılırdı,» diyordu.

Bu kadar! Başka bir şey söylemiyordu ama bu kadarcık lâf dünyayı Judy'ye zehir etmeğe yetiyordu.

Bunları John belki de istemiyecek, bilmiyerek yapıyordu. Zira iyi ve oldukça düşünceli bir adamdı. Yalnız ilk karısından bahsetmeğe okadar alışmıştı ki bu huydan kolay kolay vazgeçeceğe benzemiyordu.

Judy çok geçmeden kocasının ilk karısından çok bahsetmesiyle meşhur olduğunu öğrendi. Kocasının ahabları biraz samimileştikleri zaman onu bir kenara çekiyorlar ve,

— «Kocan Florence'den sana da o kadar sık bahsediyor mu?» (Arkası 14. sayfada)

Küçük Hikâye:

HAYAL ve HAKİKAT

Yazan:

SAYHAN BİLBAŞAR

Onları ilk defa olarak Mart ayı ortalarında bir öğle üzeri gördüm. Her zaman öğle yemeklerini yemek âdetinde olduğum lokantaya yeni girmiş ve daima oturduğum masanın başına geçmiştim ki kapıda gözüktüler.

Kadın otuz beş yaşlarında kadar gözüküyordu, erkek ise biraz daha fazlaydı. Her nedense, daha gözlerim üzerlerine çevrildiği an onların, fevkalâde sevişen bir çift olduğu kanaatine vardım. İkisinin de parmağında yüzük vardı, ama evli değildiler. Kadının, domuz gibi şişman bir kocası vardı. Çocukken ana - babasının isteği üzerine ona varmıştı ve şimdi bu ruhsuz, inceleksiz adaman nefret ediyordu. Yanındaki adama gelince, onun hakkında sarıh bir tahmin yapamıyordum. Halen evli olabilirdi, ama karısının ölmüş olması ihtimali daha akla yakındı.

Birbirlerini bir münasebetle tanışmışlardı. Kadın eskiden beri mahrum olduğu sevgiyi onda bulmuş; erkek de, yaptığının pek doğru bir iş olmadığını bildiği halde ona bağlanmaktan kendini alamamıştı... Daimi bir kuşku içinde, etrafın bir şey anlamasına azamî dikkati göstererek ötede beride buluşuyorlar; sonlarının ne olacağını tahmin edemeden, münasebetlerini devam ettiriyorlardı...

Lokantadan içeri girdikten sonra şöyle bir etrafa bakındılar ve en kuytu masalardan birine oturdular. Birbirlerine doğru eğilmiş alçak sesle konuşuyorlardı. Erkek arada sırada ceme-kâna doğru bakmaktaydı.

Ne acıydı böyle daimi bir kuşku içinde yaşayıp da bir türlü arzu ettiği hayata kavuşamamak. Kimbilir onların birleşmelerine ne gibi şeyler mâniydi?

Ertesi gün benim Romeo ve Jüliyet yine lokantaya geldiler. Kadın bu defa epey üzüntülü gözüküyordu; erkek onu teselli edici sözler söylemekteydi. Ama onun da yüzündeki ifade sıkıntısına ihanet etmekten geri kalmıyordu. Anlaşılan bir evvelki akşam kadınla kocası arasında bazı hâdiseler cereyan etmişti. Birisi onları görüp de haber vermiş olamaz mıydı?

Kendi ufak tefek sıkıntılarını artık unutmuşum. Her gün gözlerimin önünde buluşan, fakat bir türlü hakları olan vuslata kavuşamayan âşıkların derdi şimdi benim de baş derdim olmuştu.

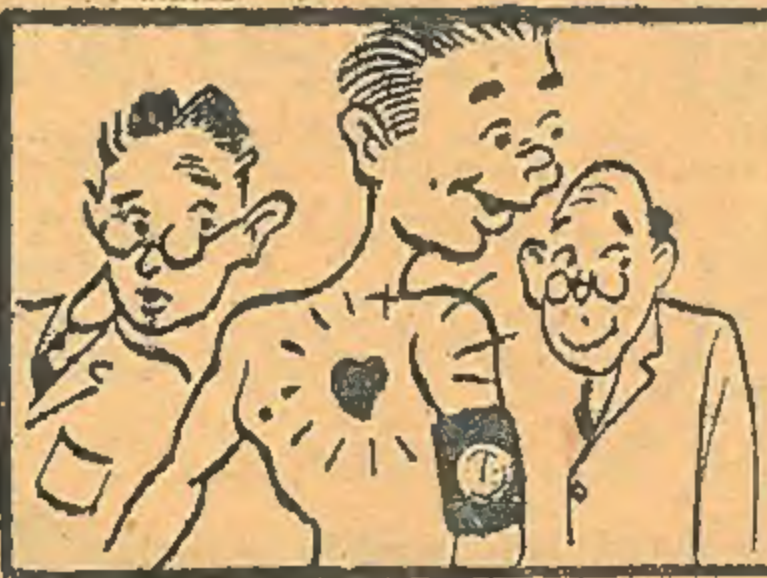
Onları lokantada ilk gördüğünden beş gün sonra, merakıma mağlûp olarak garsondan haklarında malûmat almak istedim.

— Şu karşı masada oturan kadınla erkeği tanıyor musun? Ahbap garson bilgiç bilgiç göz kırptı:

— Tanımaz olur muyum?

— Kim onlar?

— Yabancı değil; tam karışımıza isabet eden evde oturuyoruz. (Arkası 14. sayfada)

Atletin Kalbi

Bob Wilson, Kore savaşları başlayınca, gönüllü olarak hava kuvvetlerine katılmak istemişti. Değerli bir atlet olan Bob bir çok dünya rekorlarına sahibdi. Vücutta hiç bir rahatsızlığı olmasına imkân yoktu. Bununla beraber o da diğerleri gibi umumî bir muayeneye tâbi tutuldu.

Göz, kulak, cilt ve âsap muayeneleri bitmiş sıra kalp muayenesine gelmişti. Genç bir bekim Bob'u muayene masasına yatırdıktan sonra içeri giren bebek kadar güzel bir hastabakıcı, saata benzer bir aletten uzanan kordonların her birini Bob'un bileklerine göğsüne ve ayaklarına bağladı. Bob bu aletin neye yaradığını merak etmişti. Hastabakıcıya sordu:

— Bu âlet neye yarıyor?

— Alete cereyan verince kalbinizin sağlam olup olmadığını ve muntazam çarpıp çarpmadığını anlaşılar.

— Doğrusu bu halimle ben kendimi elektrikli sandalyaya oturan i-

Nakleden: Vahit Orgun

dam mahkûmuna benzettim.

— Ne o korkuyor musunuz yoksa? Bunda korkacak bir şey yok. Siz bana bakın. Alete cereyan verilip verilmeyeceğini dahi anlamazsınız.

— Ona eminim, güzelliğiniz karşısında insanın kendinden geçmemesine imkân mı var...

Genç doktor yanlarına yaklaşıyordu. İki kişi de gülüşerek sustular.

Doktor aleti tatbik edince şaşkına döndü. Sanki zelzele oluyordu. İbre büyük sarsıntılarla ve devamlı bir surette oynuyordu. Bob'a yaklaşıp el, ayak ve göğüsteki kordonların iyi bağlanıp bağlanmadığına baktı. Sonra tekrar alete cereyan verdi. Aletin ibresi yine kâğıdın üzerine büyük ve düzensiz zigzaglar çizmeğe başladı.

Genç doktor bu işin altından çıkmıyacağını, anlayınca, hastabakıcıya göndererek baş tabibi çağırttı. Baş

tabib gelince, genç doktor aletin kaydettiği kâğıtları göstererek:

— Şunlara bakın efendim, dedi. Bir çok rekorlar kırmış bir atletin kalbi böyle gayri muntazam çarpıyor mu?

Hastabakıcı, kız, Baş tabibi çağırmağa giderken cereyanı kesmeği unutmuştu. Baş tabib doktorun verdiği iki kâğıdı tetkik ettikten sonra aletin üzerinde duran üçüncüsüne de baktı. Bu normal idi. Yeni bir tecrübe daha yaptılar. Aletin ibresi yine büyük ve düzensiz zigzaglar çizmeğe başladı.

Genç doktor:

— Her halde âlet bozulmuş olacak, dedi. İsterseniz aleti değiştirelim.

Baş tabib. Bob Wilson'un başucunda duran hastabakıcıya bakarak:

— Bana kalırsa hastabakıcıyı değiştirerek lâzım, dedi. Sonra gülerek ilâve etti. Böyle güzel bir hastabakıcının yanında bulunan bir kimse- nin kalbi normal atabilir mi?..

MANDRAKE

UĞURSUZ ZÜMRÜT

TAKİP EDİLDİKLE-
RİNİN FARKINDA
OLMAYAN MAND-
RAKE NARDA VE
APTULLAH ZÜM-
RÜT YÜZÜBÜN
İÇİNDE BULUNAN
ESKİ HARİTANIN
SİRRİNİ GÖZMEĞE
ÇALIŞIYORLARDI.

DOĞRU YOL
ÜSTÜNDE
MİYİZ

HARİTAYA
GÖRE GİDİYÖ-
RÜZ

AH..OF
İRİŞALLAH
ÖYLEDİR

ORAYA GİDİPTE
BİR ŞEY BULAMAZ.
SAK DOĞRUSU ÇOK
FIRAKLI OLUR..

AMANIN! NE
TEHLİKELİ İŞLE-
RE ATILDIK..

10

ZANNEDERİM
HARİTADAKİ
İŞARET ŞU
BUZ NEHRİNİN
ÖNÜNDEKİ
BÜYÜK KAYAYA
İSABET EDİYOR

AMAN'NE HEYECANLI
ŞEY.. ACABA O KA-
YANIN ARKASINDA
NE VAR?

KAYAYI OYNAT-
MAK LAZIM. YÜK
TEKİ DİNAMİTİ
ÇIKARAYIM.

ŞU BUZLARI
TEPEMİZE İNDİRMEK
İÇİN Mİ? SAKIN HA.. KAYA
BURAYA MAHSUS KÖNMÜŞ.
HERHALDE OYNAT-
TABI LİRİZ.

KAYA KİMİLDİYOR. AR-
KASINDA BİR MAĞARA
VAR. BUZ NEHRİNİN
ALTINA DOĞRUSUNU
YOR.

MANDRAKE ACABA
BU MAĞARA BİR ZÜM-
RÜT MADENİNİN AĞ-
ZI FİLAN OLMA SIN..
KAVRUN ZÜMRÜDÜ
BELKİ BURA -DAN
ÇIKMIŞTIR.

NARDA TAHMİNİNDE YANILMAMIŞTI. MAĞARAYA
GİRİNCE HAYRETTEN GÖZLERİ FALTAŞI GİBİ
AÇILDI. ZİRA İÇERİDE MUAZZAM BİR HAZİNE
DURMAKTAYDI. AKILLARA DURGUNLUK JERE-
CEK BİR DEFİNE.. HARİTA İLE KAVRUN ZÜM-
RÜDÜNÜN SİRRİ.

194

OH!

OH!

OH

OH!

OH!

OH

AŞK YAŞIYACAK

LUCIANA! SEN HAPİSTE HA? DEMEK BENİ ELE VERMEK İLE SEN KENDİNİ KURTARAMADIN HA?

LUCKİ.. HAYATIM BENİM..

SANA İHANET EDEBİLECEĞİMİ NASIL DÜŞÜNÜ? YORSUN? KALBİMİN YALNIZ SENİN İÇİN ÇARPTIĞINI BİLİYOR MUSUN?

BU LÂFLARIN BANA HER ŞEYİ UNUTTURDU. SENİ DE KURTARACAM.

GİT LUCKİ.. DAMA FAZLA DURMA.. YARA.. LANIRSIN SONRA..

GEL SENİ BİR KEREÇİK ÖPEYİM CANIM..

HEMŞİRE İNANMADI. PENCE REYE YAKLAŞTI.

NE?! BİR ADAMI KAÇIYOR. İMDAT.. ALARM..

LUCIANA'NE YAPIYORSUN ORADA?

NÖBETÇİ HEMŞİRE İÇERİ GİRDİ. Hİİİİ.. UYKUM KAÇTI DA DIŞARISINI SEYRE. DİYÖ. RUM

BİRİ ŞU TARAFI KAÇTI. GALİBA LUCKİYDİ

LUCKİ Mİ?

HEMŞİRENİN SESİNE BÜTÜN MUHAFIZLAR HAREKETE GEÇTİLER.

PROJEKTÖRLER FAALİYETE GEÇTİ VE BİR TANESİ Dİ. YARA TIRMANAN LUCKİ'Yİ YAKALADI.

MUHAFIZLAR O İSTİKAMETTE ATEŞ ETTİLER.

FAKAT LUCKİ DİVARI
AŞMIŞTI.

İYİ HOŞ KAĞTIM AMA, ŞİMDİ
NEREYE GİDEYİM? YALNIZ
GİPSİ ANANIN MEYHANESİ VAR
O BENİM KATİL OLABİLECEĞİ.
ME İNANMAZ.

M/2

GİPSİ, LUCKİ'Yİ GÖRÜNCE
HA YALET GÖRMÜŞ GİBİ OLDU.

LUCKİ.. ALLAHIM..
NİHA YET SERBEST
BIRAKTILAR MI SENİ?

HAYIR GİPSİ ANA
BEN KENDİ KEN.
DİMİ SERBEST
BIRAKTIM..

BARBARA..
HEM DE LUCİA..
NA'NIN BAŞINI BELA..
YA SARAN SİVİL POLİS..
DEMER LUCİANA'YI..
ONUN YÜZÜNDEN TEN..
KİF ETTİLER HA..

SU GATI ARA..
SİNA OK ÖYLE
İSE. YALNIZ GÜRÜL..
TÜ ETNEMEĞE GAY..
RET ET. AŞAĞIDAKİ
ODADA, LUCİANA'YA İZTİ..
RAP ÇEKTİREN SİVİL
POLİS BAYAN BARBARA
YATIYOR

BEN DE ÖYLE
TAHMİN EDİYD..
RUM. FAKAT
BAŞKA GİDECEK
YERİM YOKTU

KAĞTIN MI
YOKSA.. ŞİMDİ
SENİ ARARLAR..
BURADA..

194/2

ARKASI
VAR

GÜZEL YUSUF

TARİHİ AŞK VE MACERA ROMANI

Yazarın: *Kemalettin Tuğcu*

SAYI : 44

— Oğul, dedi. Saray malı Sultanımızdır. Sen Bizans prenseslerinden birini almağa savaşmışsın. Devletimiz sana pek kızgın. Ama kendi öfkesiyle ş yapmak istemez. Ben kuluna buyurdum. Sorguya çekip seni suğsuz bulursam bağışlarım. İlle senin için kurtuluş yok. Tezden kendi elinle Prensesi saraya getir. Padişahımızın ayaklarına kapan. Seni bağışlatayım.

Karaca Paşaya cevap verdim:

— Sultan Mehmedin ayaklarına kapanmak bize ar değildir. Osman oğullarının en büyük Padişahıdır. Canımı yoluna kurban ettik. İlle biz ortaya bir hatır, bir de gönül koyduk. Kılıcımızın hakkını istedik. Prenses İreni konağıyla, malıyla ben talan etmişimdir. En kötü çerinin elindeki esiri kimse alamazken benim malıma neye göz koyar. Mürüvvet dediğin bu mudur? Diyetin verelim, Beytülmale akça sayalım, sarayına başka prensesleri carie edelim dedik. Makbul tutmadılar. Biz hak tanır kişilerdeniz. Prenses gözümüzde yoktur. Bizi canımızdan bezdiren Padişahın mürüvetsizliğidir.

— Oğul gençliğin var. Neye direnirsin?

— Neye direnmiyeceğim Karaca Paşa. Ben içimden geleni derim. Cihan bana zindan kesildi. Biz ihsan beklerdik. Sultan bizi kovdu.

— Seni buraya ne için getirdiklerini anladın mıydı?

— Boynumuzu vurdurmak için geldiğimizi biliriz.

— Neye kendi ayağınla gelersin. Neye kaçmadın?

— Biz de soy kişilerdeniz Paşa. Kaçmak şanımızdan değildir. Kaçmak dilesek kolumuzu tutan, yolumuzu kapatan olmaz.

— Kendini ne sanırsın oğul? Senin gibi nice kullar baş vermiştir.

— Her yiğitin yüreğinde bir aslan yatar Karaca Paşa. Biz de gücümüze, silâhşorluğumuza güveniriz. Başımızı teslim etmeğe geldik. Padişahımızın buyruğu böyle. İlle bunu başka bir kul isteseydi tepemize diktiği cellâdı yere indirir, başımızı vermeden nice baş alırdık. Biz de serhat kuluyuz. Ama emir kulu olduğumuz da unutamayız. Senin bu dokuz kat çeriyle sarılı dediğin saraydan çıkmak bizim için güç işlerden değildir.

Karaca Paşa Hırsıyla haykırdı:

— Bre deli oğlan, şu odadan çık ta göreyim seni.

Gözlerim dönmüştü. Dimdik kesildim. Paşa bağırıyordu:

— Bre Mevlût, yık yere şu mürüvetsizi!

Cellâtlar iki yamağı üstüme guldular. Daha üstüme varmadan Mevludun palasını elinden kap-tım. Karnına bir tekme vurarak yere serdim. Üstüme yağlı ip atan iki yamağı da ustalarının yanına uzatı uzatı verdim. Karaca Paşa sapsarı kesilerek kürkünü toparla-

yıp odanın köşesine büzülmüştü. Cahım ağzıma geldi:

— Bana bak Karaca, diye hağdırdım. Bize İdris Beyin oğlu Yusuf, derler. Biz saray oğlanı değiliz. Biz savaş kullarıyız. Buraya başımızı teslim etmeğe gelmişiz. Neye işi uzatırsın? Kendimizi sana tanıtmak, gücümüzü göstermek için müslüman kellesinden kuleler mi yapalım?

Paşa cevap vermeden ardındaki boy perdeleri yarıldı. Perdelerin sakladığı bir kapıdan Mehmet Bey odaya doğru iki adım attı, dik bir sesle:

— Karaca, dedi. Biz Yusuftan hoşnuduz. Kılıcının hakkını kendisine bağışlayacak kadar mürüvvet sahibiyiz. Malları, mülkleriyle beraber esirleri, talanları onun hakkıdır. Tanrı mübarek etsin.

★
Konağa karanlık sokakları ge-

çerek geldim. İrenin konağının avlusunda fener yanıyordu. Harem kapısının önünde, yere gökmüş, ufak bir kişi uyur gibi bekliyordu. Beni görür görmez haykırdı:

— Yusuf Bey, sen msin?

— Benim Hüseyin, dedim

— Ulu Tanrıya şükürler olsun.

Sabaha karşı biraz uyumuşum. Gün yeni ışıırken Velakernadan gelen bir kapı kulu bana bir buyruldı getirdi. Sultan Mehmet bunun altını mühürlemişti. Parşömente adım sanım yazıldıktan sonra, esir ve mal olarak her nem varsa benim öz malım olduğuna dair bir buyruk görülüyordu.

Rahat bir nefes aldıktan sonra Hüseyine Bartolomeyi getirmesini söyledim. Hemen yola çıktı. Arası iki saat geçmeden iki yüzlü İtalyanı yaka, paça karşıma dikmişti. Mehmet Beyin hüccetini kendisine gösterdikten sonra:

— Şimdi hesabımızı görelim Bartolome, dedim. Bizi sadrazam Lala Paşaya haber vererek yakalayan sensin. Böylece hem esirliğimizden kurtulacak, hem de dolaplar gevirecektin. Bu bir, bir de Olganın öldürülmesine sen sebep oldun. Bu zavallı kızın diyetini

şurada bana vereceksin.

Bartolome ayaklarına kapandı:

— Canımı bağışla Yusuf Bey.

Ne istersen veririm.

— Olga için yirmi bin altın.

— Aman Yusuf Bey.

— Hüseyin, eh diyinceye kadar şunu yere yık. Çal sopayı.

Bartolome titreyerek:

— Yirmi bin Bizans altını ve-

ririm Yusuf Bey, dedi.

— Bu parayı tastamam saydıktan sonra seninle konuşacağız. Git, kızın diyetini getir. Şunu da aklına koy ki papanın koynuna gersen yine seni bulup çıkartır, derilerini yüzerim.

— Bana inan Yusuf Bey.

Bartolome gitti. İki saat sonra ağır bir torba ile geldi. Altınları istifliyerek hazırladı, saydı ve teslim etti. Paraları ortadan kaldırıp:

— Bana bak Bartolome, dedim.

Altınları mermer masanın üstüne istifledi.

Sen tilkinin birisisin. Arasıra aptallığın tutup aklın sıra bir şeyler becermeğe uğraşıyorsun amma yüzüne, gözüne bulaşıyor. Beni aldatmağa kalkma. Bir hatanı daha görürsem kadırgalardan birisine forsa yazdırırım seni. Sadakatle çalışacağına söz ver bakayım.

Bartolome tekrar ayaklarına kapandı. Gözyaşları dökerek yeminler etti. Kendisine İren Paleoloğun çiftliğine giderek onu işlek bir hale getirmeli, şehirdeki iki büyük mağazayı açmasını emrettim. Yerli Rumlardan esirler alacak ve buralara yerleştirecektik.

Bartolomenin gözleri parlıyordu. Kendisini peşime takarak Hacı Hüseyine gittik. Çiftlik amelesi için güçlü kuvvetli Rum delikanlıları bulduk. Daha sonra şehirde, evlerine kapanmış, aç ve bitap bekliyen bazı Rumları mağazaya yerleştirdik. Ayrıca bir ahçı dükkânı, bir ticarethane açtıyordum.

Şehirde hemen hiçbir iş görül-müyordu. Korku ve dehşet ortadan kalkmamıştı. Birçok aile Anadolu ya sürülmüş ve oradan yeni halk

getirilmişti. Museviler korkudan dükkânlarını açmağa cesaret edemiyorlardı.

Bartolome kan, ter içinde her tarafa koşuyor, Galata ile anlaşıyor ve işleri yoluna koyuyordu.

On gün sonra Ayos Romanos kapısından çıkıp bir saat kadar uzaktaki çiftliğe gitmiştim. Çiftlik binaları, küçük kilisesi ve değirmenleri hazırlanmıştı. Canla, başla çalışan Bartolome becerikliğini isbat ediyordu.

Çapulcu gönüllülerin beraber getirdikleri sürülerden bir ikisi çiftliğe alınmış, topraklar düzeltilip ekine hazırlanmış, yıkılan duvarlar tamir edilmişti. Esir delikanlılar hürriyetlerine kavuştukları sevinci ile çalışıyorlardı. Şehirde kalan ailelerini de bulmuşlardı. O bün kendilerine:

— Kendisini sevdiren hem esirlikten kurtulacak, hem de burada iş sahibi olacak. Benim için değil, kendiniz için çalışacaksınız, dedim.

Büyük korkular geçirmiş olan bu insanların gönüllerini huzura kavuşturdum. Paleoloğların öz malı olan mağazalar faaliyete geçmişti. Bunların başında bulunan ihtiyar Rumlara aylık bağlamıştım. Evlerine kapanıp ısırap içinde bekliyen bu insanlar ellerinden geleni yapıyorlardı.

SİNYOR KAPOÇELLİ

Bizans sarayından dışarıda kalmış ve sokaklarda inliyen Harem ağası Aptullahla Caferi bir tesadüf karşıma çıkarmıştı. Bu iki biçareyi Kapoçellinin konağına yerleştirdim. Yağmadaki harabiyeti temizletmek için onlara iki esir daha verdim. Bu ayrı bir işti. Konak oturulabilir bir hale gelince İren Paleoloğosa kendisiyle görüşmek istediğimi bildirdim.

İren beni harem kapısının önünde karşıladı. Yüzü soluk ve gözleri kıpkırmızıydı. Konakta bulunan yüz yirmi esir kızı iki sıra yapıp yolun üstüne dizmişti. Bu hazırlık, bu acayip karşılamayı görmemiş gibi merasim salonuna çıktım.

İren diğerlerinden çok daha basit bir kıyafette idi. Tam üç haftadır yüzünü görmemişim. Belki, sarayda bulunduğu sırada tekrar edilen merasimi tatbik ediyor ve beni imparator gibi karşılatıyordu.

Büyük taş masanın karşısında daydık. Onu ilk gördüğüm gün olduğu gibi, ben kapı tarafında bulunuyordum. O geride ve arkası ecdadının büyük resimlerine dönük bulunuyordu. Bana hürmetle eğilerek selâm verdi. Hazırlanmış olan yaldızlı ve büyük koltuğa oturmam.

— Prenses İren Paleoloğ, dedim. Padişahın Sultan Mehmet size ait olan emlakı yine emrinize bırakmıştır. Çiftliğinizi ve mağazalarınızı işler bir hale getirmiş bulunuyorum. Size vermiş olduğum sözü yerine getirmekle bahtıyım. Bizansın sukutundan siz maddeten mutazarrır olmadınız. Hürriyetinize de tamamiyle sahipsiniz. Bizansta kalabilir ve isterseniz hristiyan memleketlerinin herhangi birisine gidebilirsiniz.

İrenin soluk yüzü gittikçe kızarıyordu. Beni hareketsiz ve sessiz dinliyordu.

— Konağınızda bu kadar genç kızı istiap edecek oda olmadığı için onlardan çoğunu Sinyor Kapoçellinin konağına nakledeceğim. Prensesler hariç olmak üzere arzu ettiğiniz esir genç kızlardan on ikisini kendiniz için alakoyunuz. Gaffar da emrinizde kalacaktır Prenses.

(Arkası var)

BIRAZ SAHİLE YAKLAŞ
VE DEMİRLE. BEN KUMAN.
YA ALAYIM.

KASABADA
BİRKAÇ
KİŞİNİN
HEYECANLI
HEYECANLI
KONUŞ-
TUKLARINI
DUYDU.

GİDİP ŞUNLARA
BAKALIM.

KUMANYAMIZI
ALDIK. GERİ DÖ-
NELİM.

ATMACA REİS

26

KASABALI-
LAR BİR AĞAÇ PARÇASI İÇİN KAVGA
EDİYORDLARDI

ONU DENİZDE
BEN BULDUM. NE
İSTERSEM YAPAR
KİME İSTERSEM
GÖSTE-
RİRİM.

APTAL SAKLA
ONU. DURUP DU-
RURKEN BAŞI-
MIZA İS Mİ
AÇACAKSIN.

HAH HAH HAH..
BUNLAR BİR TAHTA
PARÇASI İÇİN ÇEKİŞİRLERSE
BİR ALTIN İÇİN
NE YAPMAZLAR Kİ

BU SÖZLER ÜZERİNE ADAMLAR
DÖNDÜ. MELVİN AĞAÇ PARÇASINI ALDI
VER BAKA.
YIM NE
İMİŞ O?

BİR ODUN
PARÇASI
EFENDİM.

MELVİN ÜSTÜNDEKİ YAZI.
YI GÖRÜNCE DONA KALDI.

NASIL? HİÇ BUNIA
İMKÂN VAR MI?
NE SERSEM ŞEY-
LERMİŞİZ.

NEREDEN
BULDUN
BUNU SEN?

BALIK AVLARKEN
BU SABAH DE-
NİZDE BUL-
DUM

MELVİN GEMİYE KOŞTU VE TAHTA
PARÇASINI ATMACA REİSE VER-
Dİ. (SAKIN BUNU BİZİ
TUZAGA DÜŞÜRMEK
İÇİN ATMASINLAR
BİLMEM.
NE DİYECESİ
Mİ ŞAŞIRDIM.)

NE OLURSA OLSUN..
BEYRUTA GİDİYORUZ. YALNIZ
BUNDAN, ÇOCUĞA KİMSE BAH.
SETMESİN.

BU SIRADA EL AKİLA SİCİLYANIN
GÜNEY SAHİLİNDE SEYRETMEK
TEYDİ. EL PERRO ŞEKERLEME YAPI-
YORDU.

KOMUTAN UYAN..
BAŞINI MASAYA
ÇARPACAK.
SİN.

FAKAT
"EL PERRO" KİM BAŞI
MÜTEMADİYEN ÖNE DEVRİLİ.
YORDU. FAKAT TAM BU SIRADA
OMUZUNA İKİ EL DOKUNUNCA
SİGRADI
KİM O?
KİM O?

ARKASI VAR

Mukadderat

Yazan: M. YAMAN

Sakin, kendi halinde, muhafaza-kâr bir adamcağızdı. Yaşı ancak kırk olduğu halde, eski adamlar hesabı, sakallı sınıfından görünüyordu. Ağır işlerden hiç çekinmez, haftada bir kan ter içinde kalmazsa âdeta hasta olurdu.

Evine bağlı olan bu Selâmi beyin acar bir karısı vardı. Nazmiye hanım hakikaten acar, kavgacı, dediğini yapan soydandı. Onun için Selâmi bey:

— Bir gün ters tarafıma gelecek, şu karının hafasına bir odun vurup geberteceğim, bu yüzden sesimi çıkartmıyorum. Ondan değil, kendi kendimden korkuyorum.

Diyordu. İnsanın evinin içyüzünü kimse bilmez. Bunun için Selâminin sözlerine inanmayanlar onun adını kılıbık koydular.

Sabahları pek erken kalkardı. Tiryaki adamdı. Kahveyi hemen burnuna dayamak lâzımdı. Gelgelelim Nazmiye hanım sabah uykusuna bayılırdı. Bu yüzden hayli atışmışlardı.

Asriliğe özenen Nazmiye işi git-tikçe arttırarak gece yarısı eve gelmeğe, filmleri kaçırmamağa başlamıştı. Günahı söyliyenerin boy-nuna, biraz da kötü yola düştüğünü iddia edenler çoktu.

Kadın ev işlerinden elini çekmek için tutup bir hizmetçi peyledi. Genç, körpe, hafifçe budala bir kız. İstanbula yakın bir köydendi. Kimsesi yoktu. Fakat kısa zamanda işleri öğrenmişti. Gözünü ocak başında açıp beyin kahvesini pişiriyordu. Selâmi beye yeni bir deri çıktı:

— Nazmiye, bu aptal karı açık, saçık geziyor. Yakışık almaz.

— Aman sende. Delinin zoruna bak. Gezerse ne olur?

— Elinin körü olur.

— Haydi, haydi benim canımı sıkma. Sen namuslu bir adam olduktan sonra ne varmış. Paylamağa filân kalkma sakın. Bu zamanda böyle kıza altmış lira versen bulamazsın.

— Nazmiye diyorum sana..

— Hay çenen tutulsun Selâmi.

— Karı iş bildiğin gibi değil. Yiyip içip, taşıp dökülüyor bu kız. Bunlar keçi gibidirler. Vakitleri gelince barbar bağırırlar.

— Bağırıp da ne olacak? Evde delikanlı oğlun mu var da korkuyorsun. Sana ben hizmetçisiz yapmam dedim. Hem emniyetli, hem hamarat kız. Yirmi liraya kim durur. Kaçmasın diye onu bile doğru dürüst vermiyoruz. Kıza işleme. Varsın dilediği gibi gezsün. Bu yaştan sonra beni mutfaklarda mı süründüreceksin?

— Nazmiye diyorum sanaaaa!

Evet, Nazmiye diyordu ama anlatamıyordu kadına. Kızı öyle taş gibi, açık saçık gördükçe bunca senelik namusunun tehlikeye girdiğini anlıyordu. Nasıl anlamsın, bir

gün mutfaka inmiş ve hamur açan kıza sormuştu:

— Kız kömürlüğün anahtarı nerede?

— Şimdi açtım da kömür aldım. Kapının üstünde değilse koynumdadır.

— Ne dedin?

— Koynumdadır, dedim.

— E versene...

— Ellerim hamurlu. Sen aliver.

— Ben mi alayım? Dur bakayım, neresinde?

— Ne bileyim ben. Atıvıdım.

Ya şu yandadır, ya buyanda.

Selâmi anahtarı taharri ederken kız tımar edilen bir inek gibi boyununu ileri verip kendini gerip durmuş ve bir aralık:

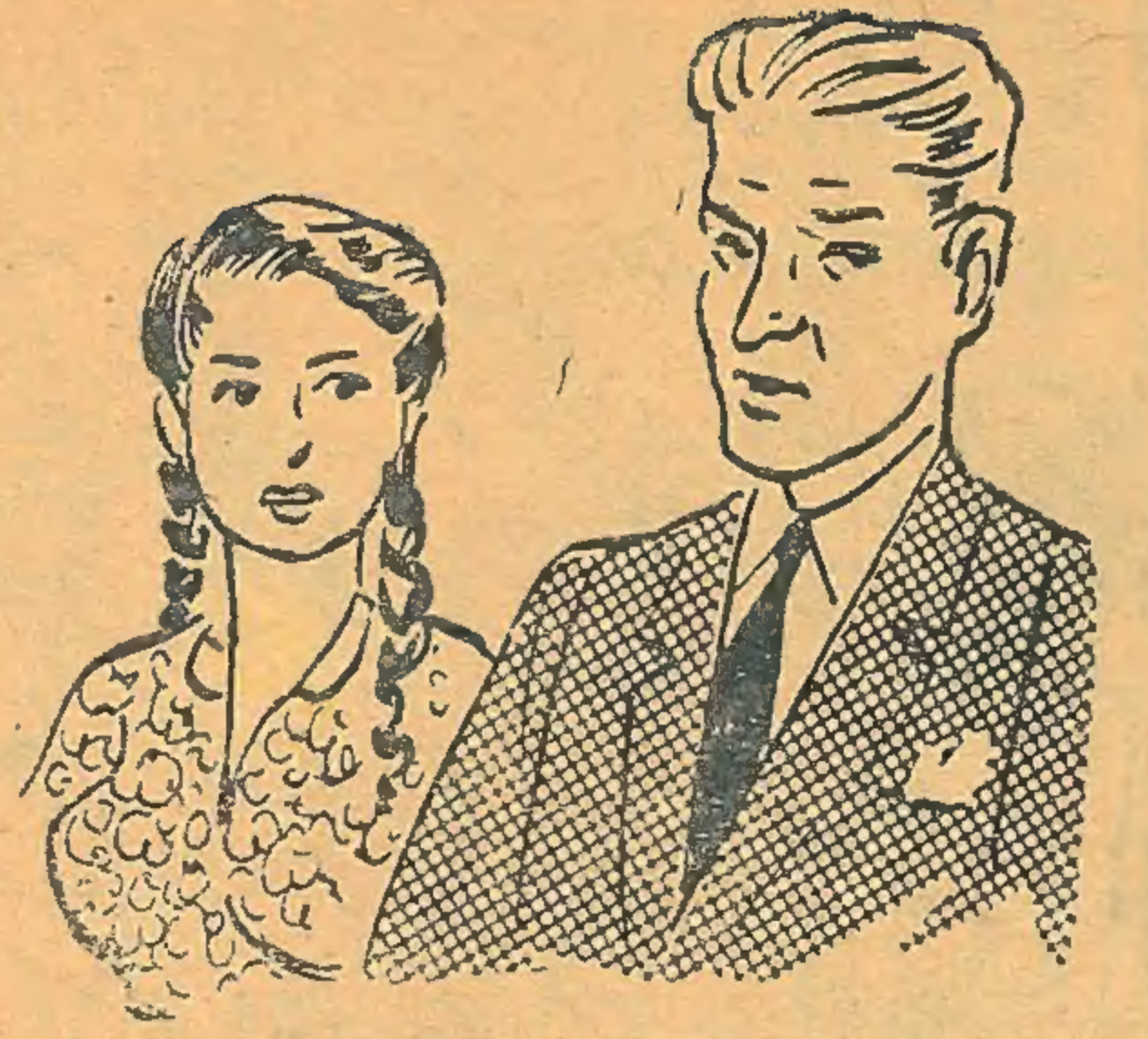
— Hihhi, oynama gayri, diye kıkırdemisti.

İş anlaşıldı. Selâmi bunca yıldan sonra ele güne kepaze olacak. İşte bunun için yüreğinden bir ah kopar gibi:

— Nazmiye diyorum sanaaaa! diye inliyordu.

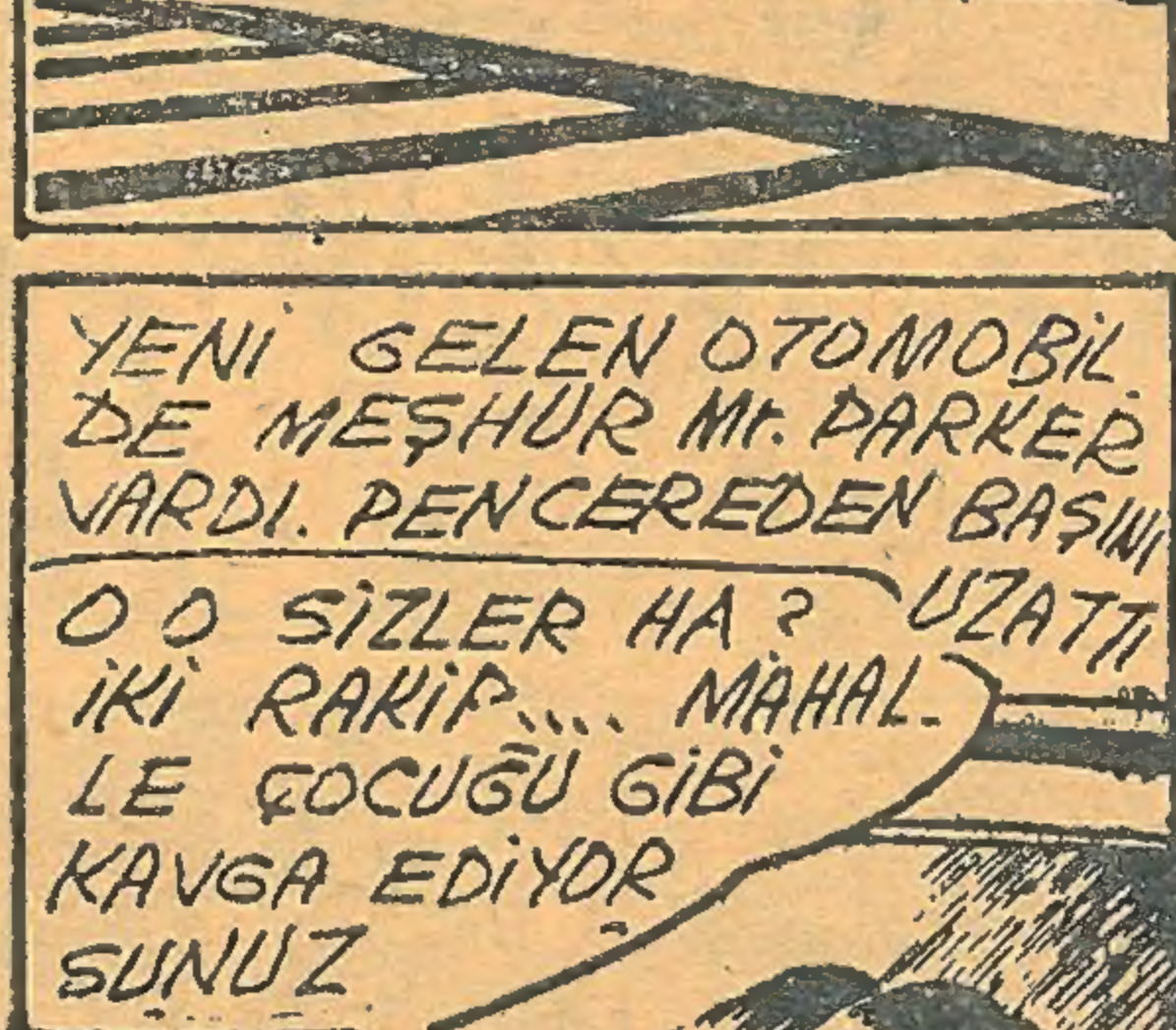
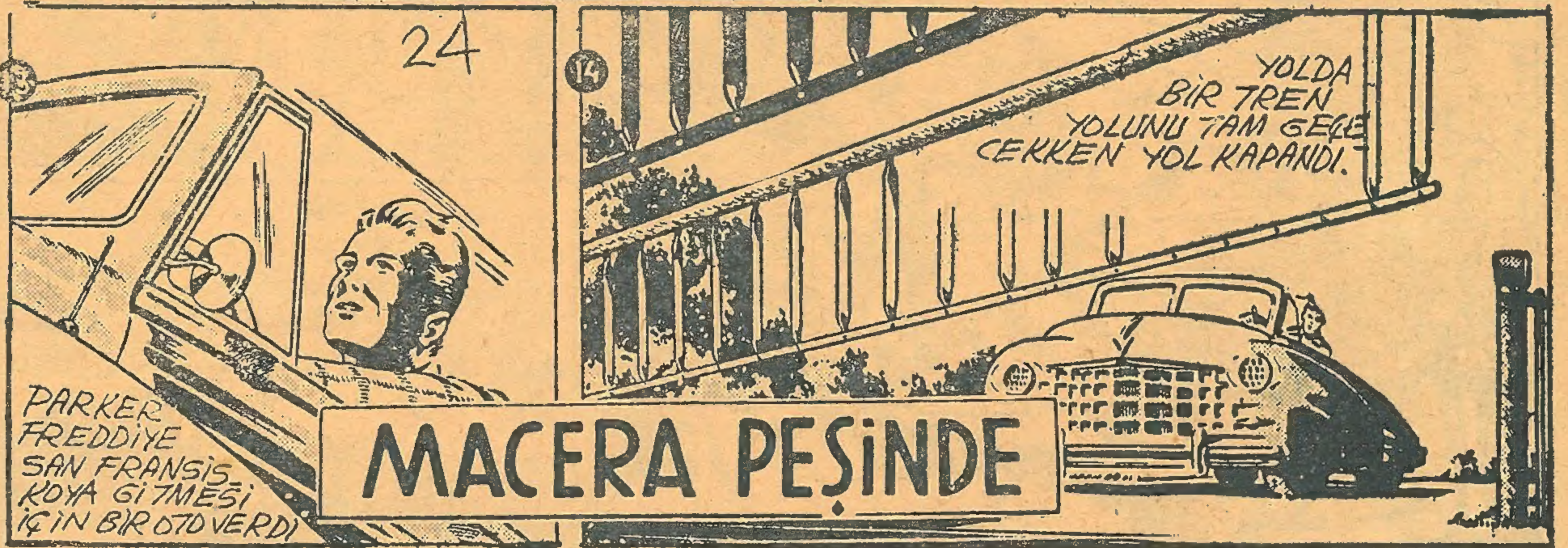
Ah şu kadın milleti. Adamcağız huzursuz kalmıştı âdeta. Bir başkasından korkar gibi, evin içinde karısının yanından ayrılmıyor, hattâ sırasında sabah kahvesinden vazgeçiyordu.

O Şeker Bayramı, ihtiyar hala-ya gittiler. Niyetleri gece kalmaktı.

Fakat aksi gibi evde misafir varmış. Kadınlar bir arada yatarlar ama kazık kadar Selâmi ne olacak?

(Arkası 14. sayfada)

ARKASI VAR

MUKADDERAT

(13. sayfadadan devam)

Hâlâ hık mık ederken Nazmiye damdan düşer gibi:

— Selâmi bey gidecek zaten e-ve, dedi.

Adamcağız kıpkırmızı kesildi:

— Ya sen...

— A, ne olacak? Ben kalırım.

Yarın gelir, beni alırsın.

— Karıcığım, gidelim, bayram ertesi tekrar geliriz.

— A vallahi olmaz. Hem kız evde korkar. Yangın filân da yapar. Bak şimdiden meraklandım. Haydi git bey.

— Selâmi karısının gözünün içine bitkin bir halde baktı:

— Nazmiye beni dinle bu seferlik, dedi.

— Hadi diyorum sana hadi!!!

— Nazmiyeeeeee!

— Uzatma lâfi bey, uzatma.

— Öyle ise Allaha ısmarladık karıcığım.

Selâmi helallaşır gibi halanın evinden ayrıldı. Evin yolunu tuttu. Zavallı sadık adam hem gidiyor, hem yaşlı gözlerini siliyordu:

— Alnının yazısıymış, ne yapayım. Mukadderat.

DULLAR

(6. sayfadadan devam)

diye soruyorlardı. Ona kocasını bu kötü huyundan vazgeçirmesi için birçok tavsiyelerde bulunanlar bile vardı.

Ama Judy kocasına bu hususta darılmanın gücenmenin hiçbir işe yaramıyacağını bilecek kadar tecrübeliydi. Evlendiklerinden bir, iki ay kadar sonra John muvakkaten bir başka şehre tayin edildi. Judy de onunla beraber gitti. Altı ay sonra yine memleketlerine döndüler.

Dönüşlerinin gerefine verilen bir kokteyl partide iyi kalbli bir yaşlı kadın Judy'yi kenara çekti ve,

— "Kocan hâlâ birinci karısından bahsediyor mu, Judy?" diye sordu.

Judy güldü: "Hayır artık vazgeçti!"

Yaşlı hanım sevinmişti: "Bravo! Nasıl yaptın bu işi?"

Judy omuz silkerek, "Basit," diye cevap verdi. "Ben de üçüncü kocamdan bahsetmeğe başladım."

HAYAL VE HAKİKAT

(8. sayfadadan devam)

yorlar... Karı-kocadırlar.

Tam karşımıza isabet eden evde mi oturuyorlardı; evli miydiler?.. O anda hayallerimin hepsi en altından bir tuğlası alınan entepüften bir duvar gibi yıkılıverdi.

Bu esnada adam yine camkândan yana bakıyordu. Başımı onun baktığı tarafa çevirince onların oturduğu evle karşılaştım.

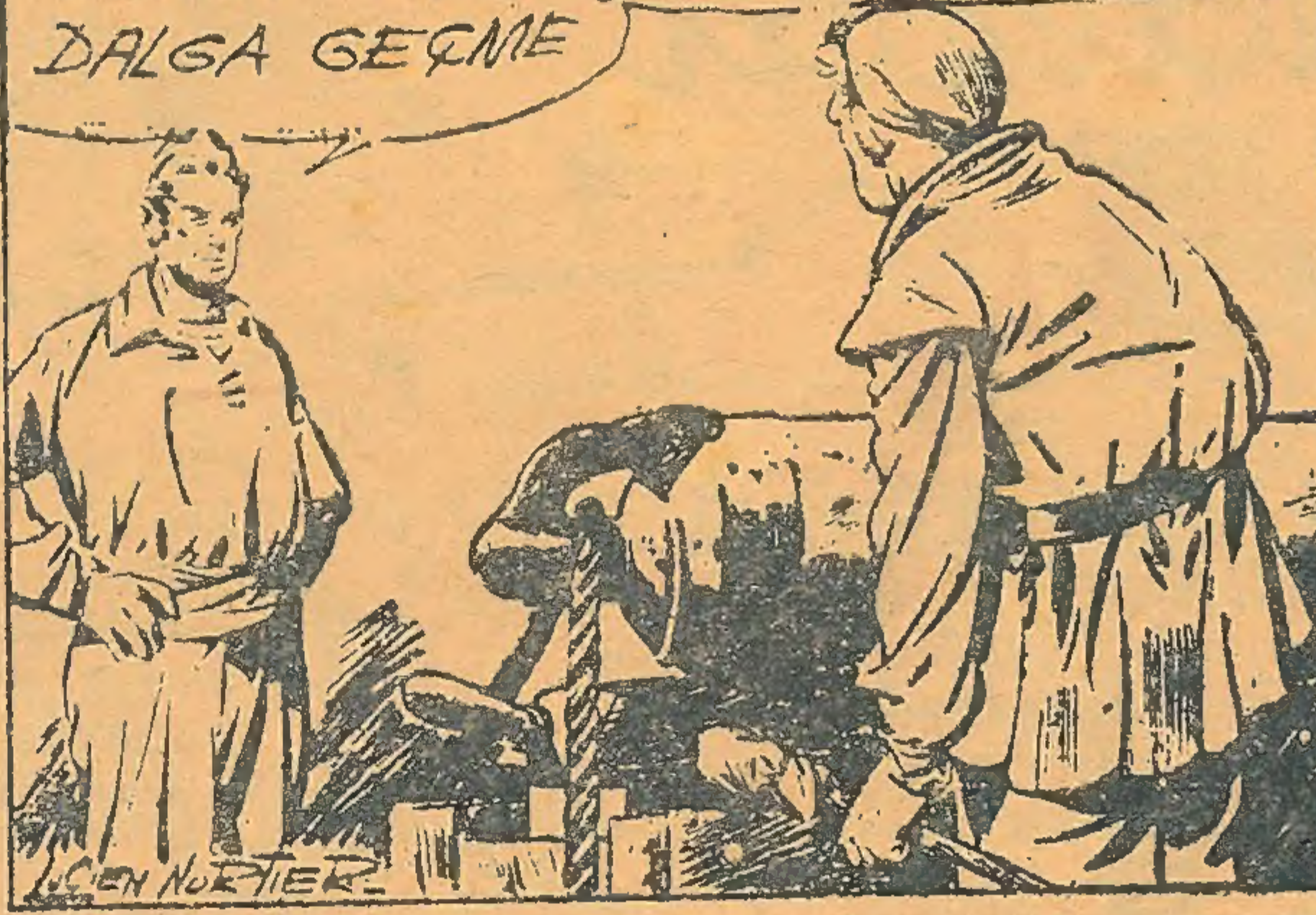
Garson sesini alçaltarak:

— Lâf aramızda, dedi, buz dolaplarının taksitini bu ay vermiyecekler. Dört - beş gündür burada yemek yiyerek acentanın öğleleri uğrayan adamını atlatıyorlar.

SEVGİLİ ARKADAŞLAR!
GÖZÜNÜZÜ DÖRT AÇIN.
BEN YERLİ HALKI HIÇ
BEGENMEDİM.

KABRAL SEN HIÇ GÖZÜNÜ KIRP.
MADAN NÖBEK BEKLIYECEKSİN.
DALGA GEÇME

KORSANLAR KRALI

no:5

KORSANLAR KRALI
HIÇ VAKİT GEÇİRME.
DEN ÇIVAR HALKIN OTUR
DUĞU YERLERİ ZİYARE-
TE GİTTİ. KRAL NAİBİNE HEMEN HEPSİ
KEM GÖZLE BAKIYORLARDI.

ANLADIN MI? GECE
GEMİYE HÜCUM EDECEK.
SİNİZ. GANİMETİ ARANIZDA
PAYLAŞACAKSINIZ. TAYFALA
RIN HEPSİNİ DENİZE ATIN.

O GECE ÇOK KARAN-
LIKTİ. SANKİ TANRI BU
GECEYİ BASKIN
İÇİN YARATMIŞ
TI

KORMORAN
GEMİSİNİN
HER TARAFI
NA FENERLER
ASTIRDI. BAS
KINA UĞRA-
NANAK İÇİN TEDBİR
LER ALDI.

MAHUREL ÖĞLÜM.
HERİFLER BURALARIN
KURDU..
GÖZÜNÜ
DÖRTAÇ
BEN UYUYA
ÇAĞIM.

SOYGUNCULAR HAKI.
KATEN O GECE
HAREKETE GEÇTİLER
KAYIKLARLA HAREKETE
GEÇTİLER

LAKONKAGA
NIN HALATINA
İLK YAPIŞAN
KORKUNÇ BİR
SOYGUNCU
İDİ

GELECEK
HAFTA: BASKIN!

194

BİN BİR ROMAN

Her hafta çarşamba günleri çıkar

hikâye ve roman mecmuası

ADRES: TÜRKİYE, YAYINEVİ.

Ankara cad. No: 36 - İstanbul

ABONE: Yıllığı (50 sayı) 12 li

6 aylığı (25 sayı) 6 lira

Sahibi: TAHSİN DEMİRAY

Yazı işlerini fiilen idare eden:

CELAL DEMİRAY

Basıldığı yer: TÜRKİYE BASIM YAY.

ASK İHTİRASTIR

MILDRED ÇOK KAN KAYBEDİYORDU. MILDRED YIKILDI.

MILDRED... LARRİ...
BİRŞEY YAPALIM..
KOŞ BİR SİHHİ
İMDAT OTOMOBİLİ
ÇAĞIR.. HASTANA..
NEYE KALDIRALIM.

HAYIR.. HAYIR..
ZAHMET ETMEYİN..
ARTIK HERŞEY
BITTİ.

GİDİYORUM

16/1

ÇOK
KOSTUM..
AMA NE YAZIK
Kİ YETİŞEMEDİK..
ZAVALLI GÜZEL KIZDI.

ÖLDÜ
LARRİ...
GÜZEL DE SÖZ
MÜ. TAM MÂNÂSINLA
MÜKEMMEL BİR KADINDI..
BENİM YÜZÜMDEN ÖLDÜ.

BANA YAP..
TİĞİN FEDA..
KÂRLIKLAR İÇİN
TEŞEKKÜR EDERİM
SEN OLMASAYDIN HALİM
PEK BERBAT OLURDU

SEN YÜKSE
MEĞE ŞEREFE
LÂYIKSIN. KENDİNİ
BERBAT ETME.

194/1

İNAN BANA FRANKİ.. ÖL-
MEK ÜZEREYİM. YALAN
SÖYLEMEKLE BİRŞEY
ELDE EDEMEM.. İNAN..
SENİ ÇOK SEVDİM..
HAYATIMDA İLK SEVDİ..
SİM ERKEK SEN OLDUN..
... VE.. NE YAZIK Kİ
... SO.. NUN.. CUUU..

MILDRED MILDRED!
OH OH ÖLDÜ.

BUNLARI UNUTA..
LİM FRANK..
FRANK BEN SENİN EN
YAKIN ARKADAŞINIM. SE-
NİN FENALİĞİNİ İSTEMEM..
AMA KÖTÜ YOL TUTTUN. İZİNSİZ
GEMİYİ TERKETTİN. BEN ZAMA-
NINDA YETİŞMESEYDİM VAZİYETİN
PEK BERBAT OLACAKTI. AMA DÜŞÜN Kİ
HER ZAMAN İŞİN RAST GİTMEZ. ŞAKKİN

VAR LARRİ.. AMA BÜTÜN
BUNLARI
OLMADAN
YAPIYO.
RUM.

JORJİNAYA İHANE TİMİN CEZA..
SİM GEKTİM. SAHİ... JORJİNA
NE ALENDE ACABA..

JORJİNA FRANKİ DÜŞÜ-
NÜYDÜ. HAFTADA
BİR MEKTUP ÖŞENİ-
YORDU.

"SENİ SEVİYORUM,"
DİYE YAZDIM. "SENİ
DÖRT GÖZLE BEK-
LİYORUM," DEDİM,
DAHA NE YAZAYIM?

16/2

BURADAKİ
HAYATIM HEÇ
AYNI TEMPODA
GEÇİYOR. BİZİM SOKAK.
TAKİ POLİS, HER SABAH BEN
İŞE KOŞARKEN BİR İKİ LAF ATİYOR.

SARI KIZ
DÜŞECEK-
SİN KOŞ-
MA.

BENİ PEK FAZ-
LA İŞLE YORMUYOR.
SENDEN HABER GÖRÜYOR. SİH-
HA TİMLE ALAKADAR OLUYOR.

JORJİNA KARA KARA
DÜŞÜNECEĞİNE GEL
BU AKŞAM BİR
YERDE EĞLENELİM.

ÇOK TEŞEKKÜR
EDERİM M. SİMMONS

SEVGİLİ FRANKİ İLK AYRILIK
GÜNLERİ ÇOK ACI OLDU. BANA
DAYANAMIYACAKMIŞIM GİBİ GELDİ.
AMA SONRA ALIŞTİM. SENİN KOL-
LARINDA OLMAYI ÖZLÜYORUM.

PATRON PEK
KIBAR BİR İNSAN. HER
SABAH HATIRIMI SORAR.

BUGÜN NASILSIN JOR-
JİNA.. BUGÜN DÜNKÜN-
DEN DAHA GÜZELSİN

TEŞEKKÜR EDE-
RİM M. SİMMONS
İYİYİM.

BENİ DÖRT KERE GEZMEĞE
GÖTÜRDÜ. PEK EĞLENDİM.

HAYATIMDAN
MEMNUN MU-
SUN JORJİNA..

ÇOK.. FAKAT SİZ
NE GÜZEL DAN-
SEDİYORSUNUZ.

ARKAS
VAR